

РЕШЕНИЕ

№ 5415

гр. София, 07.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **6557** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

М. А. А. обжалва решение от 31.05.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16 състав по Н. дело № 17092/2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 13944/07.03.2011 г. на началник АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, налагащо на касатора, на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1-во от Закона за движението по пътищата, глоба в размер на 300 лв. за нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

Ответникът – Столична дирекция на полицията, отдел „Пътна полиция”, не взема участие в касационното производство и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на оспорването.

Касационната жалба, подадена в срок, е неоснователна.

1. Съответни на доказателствата по делото са фактическите установявания на СРС за управление на МПС от А. на 03.02.2011 г., без да притежава свидетелство за правоуправление. Констатациите в АУАН, който е официален удостоверяващ документ (писмено доказателствено средство – чл. 127 от НПК) и в това си качество – доказателствен източник за фактите от предмета на доказване, са потвърдени от показанията на актосъставителя. Евентуални съмнения относно достоверността им е

изключена от представената справка рег. № Я 522/11.01.2012 г. на отдел „Пътна полиция” при СДВР, удостоверяваща, че към датата на извършване на нарушението касаторът не е притежавал свидетелство за управление на МПС. Съдът е събрал всички необходими доказателства, които са достатъчни, за да се направи еднозначен извод за установеност на факта на нарушението, предмет на НП. Не е ясно кои според касатора са другите относими доказателства, по отношение на които съдът не е проявил процесуална активност. Тезата в жалбата за недопустимост от представяне на доказателства в подкрепа на обвинителната теза едва във въззивното производство противоречи на процесуалните задължения на съда по чл. 107, ал. 2 и 3 от НПК, целящи да обезпечат разкриването на обективната истина съобразно принципа по чл. 13 от НПК, които в случая са надлежно изпълнени.

2. Неоснователен е доводът за преквалификация на нарушението от наказващия орган и съществено нарушение на формата на АУАН поради неправилно описание на нарушението. Действително, актосъставителят е възприел за нарушен чл. 150а от ЗДвП, без да конкретизира относимата ал. 1 на текста, а съобразно описанието на нарушението то се изразява в това, че водачът „не представя и не притежава СУМПС”. Нередовностите на АУАН, обаче, не са от естество да нарушат съществено правото на защита на нарушителя. Те са отстранени с НП в съответствие с правомощието на санкционния орган, възложено му с чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, като нарушението е коректно описано и отнесено към разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Противно на възражението на касатора, с НП е преодоляна формална нередовност в акта и по същество не е извършена преквалификация на нарушението. Постановлението стеснява фактическите предели на обвинението в АУАН, ограничавайки ги до една от двете възможни форми на изпълнителното деяние, обективирани в акта, като е налице и дължимото тъждество между описанието на деянието и приложимия административно-наказателен състав по чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1-во от ЗДвП. Т.е. НП не променя обвинението с предявяването на нови факти, необхванати от акта. Допълнителен аргумент против засягането на правата на адресата на НП, водеща до невъзможност да разбере обвинението и да организира защитата си, може да се почерпи и от жалбата до въззивния съд, в която е изразена ясно волята да се оспори факта на нарушението, квалифицирано по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, което предполага познание относно предмета на обвинението.

3. Последното релевирано касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК – за явна несправедливост на наказанието, е също неоснователно. При доказаност на факта на нарушението немотивирането изрично от наказващия орган на налагането на санкцията по чл. 177, ал. 1, т. 2, предл. 1-во от ЗДвП в максималния ѝ размер би могло да бъде основание за нейното намаляване, не и за отмяната на НП. Конкретното наказание по правния си резултат съответства на тежестта на нарушението (чл. 27, ал. 2 от ЗАНН) и изводът на районния съд в този смисъл е правилен. Наличието на данни за многократно осъществяване от А. на един и същи състав на нарушение сочи на трайни проявни форми на противоправно поведение и представлява отегчаващо отговорността обстоятелство. Наложено наказание би допринесло в по-голяма степен и за постигане на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН (лична и генерална превенция). При липсата дори на твърдение за евентуални смекчаващи отговорността обстоятелства и основавайки преценката си на доказателствата по делото, съдът не би могъл да обоснове заключение за съществуването на основание за намаляване на размера на наложената с НП санкция.

Поради изложеното обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд – София-град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 31.05.2012 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16 състав по Н. дело № 17092/2011 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: